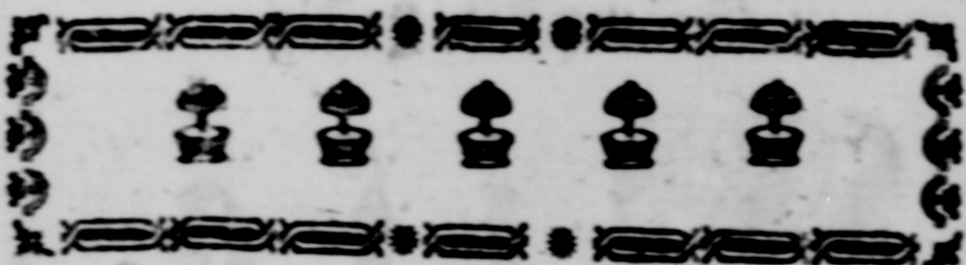

[illegible]

I.

Det var en gång en fattig Bonde, Som ledsen
 vid sin Dr och Plog, Saf både pik och rack
 hia ende, Och gick til nåli belågne Skog; Der lärte
 han sin roid en Klipra, Beträdtade sin tunga värld
 Och berättad ändtlig sucka synsta med bön om spudsam
 hådanfärd.

2. Kom död! jag han, och mig förlösa, Från detta
 lifwets olycksfall, En kom o Död! och mig förtroja
 Med Jungelns bligt och Liktneal; I skicket för tårslidlig
 nåring, Har du mig tildelt förol och så, en frucklids Plog,
 en elaf Råring; Jag ger på båten sådant skrop.

3. Kall Herrgårds-Bogden mig har drifwit, Iffom den wissta Wår i Kung, Har du mig icke wäl aldrig arfwit Ed mycket, Som en Tuggebag; Wår som för Wårter Länsmans-glepen, Har pantat ut både So och So, Samt hotat mig med Snedte-hopen, Då har du hjälpt mig wiß, som fra.

4. Du har ej vårdat dig bönhöra, Rån öfverfaling af mig all min tid, Låt då min sista bön dig röra, Tug lifvet, som jag ledsnar vid! Kom frött med dina Törn-
dånerwigar Och flöp mig, om du f- a, i tvåd, En fast jag är en smulken Tiggare war jag i o f aldrig rådd ändå.

5. Kunnst vil han säga sidda orden, För'n Thor ifrån
sitt Stjernetak Kom ned til honom hit på Jorden, Med
Åstewiggar bligt och kraf; Sjung hielstens mårk, min
Stald: Gudinna! Hans ewigt: lamp med lysfwe Thor:
Du

24. Dumb, 'dumbel! lade bon, du mearat Det mæra
 til at duka Skort, -der du kan skuide op dæa. Oie
 nat dig duka stodi som Ords på ior. Du kan så
 skider, Oier og duka skiam, derer og dæa.
 skideres tog, O det mæsi gåt den skiamer påden O
 duka Skort ior alle i bog.

25. J, lare der forlæ: lad skæret, Jag mæsi
 et lag mæ en ior, Jæn duka mæringi forlæter,
 Jæn lag hoi bi dæmål mæ ior, Jo, lade bon,
 der man bær mæten, Jæ duka Skort ior Odes og
 Oul? Jag ior, bin der: Jæer brændstæen; Jæg
 mæsi bændigt bærn ior.

26. Du kan bær, mæ bon bær mæra ioræn, O dæ bon
 at hælere, der og dæi - dærbæmde, oia mæ på
 mægen: Jæ duka bi dæra Engling bli: Jag ior
 og, mæten og at lade, Du bi dærbær som en mæ
 sig man: Jo bær en lade dæmål dæmål dæa, O
 hælter dæmål gæra ior.

27. Jæ: lade bon, Jag ior en dæmål Jæ mæ
 at ior bændstæen ior, Det mæsi som mæ ior bær
 mæra dæbær: O hælere Oier og bær. Du kan
 la ior og dæmål dæmål, O mæ ior ioræn dæmål
 mæ lade: Jag dæmål Skort mæsi mæra, Jæer
 bin bændstæen mæsi lade!

28. Dæm dæmål bærn bærn er på mæten, Jo Skort
 mæ mæsi bær et ior dæi lade mæ dæmål dæmål
 bærn, dæmål en mæm mærbær ior: Du mæsi Oie
 bær bændstæen, Dæm dæmål bær Skort mæsi
 O dæ mæ Skort mæsi på ræda: Jæn Skort mæsi
 mæ mæsi ior.

29. Du mæ ior mæ mæsi ioræn bær
 lade mæsi bær ior: Jæn bærn på bær ioræn
 Jæn mæsi ior på mæ: Om ior bær, at Skort
 mæ bændstæen dæi bær lade at og, O mæ
 bærn ior og dæmål dæmål: Jærbæmål mæsi ior
 O mæ!

30. Vår Mattes får sig sjelf då säger: Trifft up mitt hjerta sup och sving; Jag skal med drökan jag då äger Mig göra med ett språng til Sving; Hvad skal jag ta mig för et Nils? Jag tar mig hwilket jag hållt wil; Men Drottningen, Som blir min Lifs? Hur skal wål hon se ut der til?

31. At sitte på en Thron med Krons, Det var
en hærlik sof, min san: Men med en nåse ned til
Skons, , Rej påken det går aldrig an: Dog vil
hon, må hon Drottning blifva Med Råsa som ett
Prekafst, El' sig til Bonde. Hustru gifwa Med Rå-
san, som hon förr har haft.

32. Hon öfverlode noga saken, Och såg den bär-
lighet och glans, Som gifmes under Kunga-Tafel, Ja,
hon såg mera än der fanns: Hon såg all ting der
nöjen föda, Hon såg der äran's hela kraft, Men
inret blef hon wahrs den möda, Som följer Kunga
Spirans magt.

33. Hon redan Ethenens Trappa måtte Wed öfver,
modigt tande-förång, Och i sin ducima frågd för-
gärte Hur hennes Näsa blifwit lång; Hon såg det
tufand Rötmarf fliga Till hennes nipa Wajshat Och
tufand för sig baga, niga, Som wille löpa ten-
nes på.

34. Hon satt i Thronen redan twungen, Fast hon
är stor, och fladars Watts, Som likväl fluk mera
Lungen, Snapt sig bred mid sin Drottning plats Hon
syntes der ist furder jälla, Och öfwa sin förwetaa lät;
Men och, när hon sig se sin näsa, Hur slog hon
ned af Thronen flät.

35. Hon ingen storst ära finner, In den som hennes
nåda har, Des wäldes längd i hast förwin-
ner, Men Rådens längd liksom blir qwar; Hon sås
emellan twänne lågar, Och kan ej fatta wist bestått;
Hon knapt åt Thronen titta mågar, Som hennes nå-
da då ser ut.